

Maria Garganté. Fòrum L'Espitllera

“Fer memòria s’ha convertit en un deure de les entitats”

EL PUNT AVUI+

1,50€

Edició de Lleida

DISSABTE • 27 de gener del 2018. Any XLIII. Núm. 14530 - AVUI / Any XL. Núm. 13400 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-15

Pugna judicial

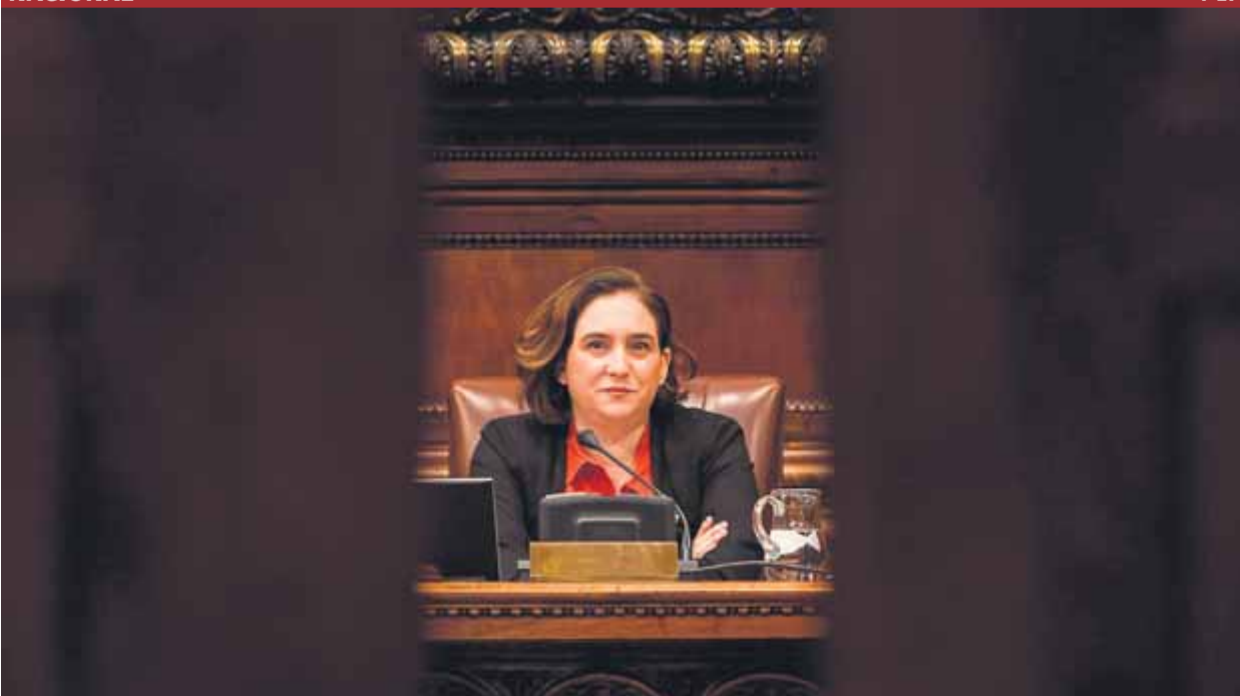
ENDAVANT • El PP consuma el menyspreu al Consell d’Estat i du al Constitucional el boicot previ a la investidura de Puigdemont

Els juristes no hi veuen cap base

RESPOSTA • Torrent parla de “frau de llei”, JxCat recorre al Suprem i el Parlament estudia també accions legals

NACIONAL

P17

L'alcaldesa, **Ada Colau**, durant la sessió plenària celebrada ahir a l'Ajuntament de Barcelona ■ EFE

Colau no se'n surt

El ple certifica l'embarrancament dels comptes del govern barceloní

Nacional

P13

No investiguen Òmnium i l'ANC per malversació

Llarena no admet la denúncia de Vox

Punt de Vista

De reüll
Art pendent d'estimar
Maria Palau

De set en set
El camí de les formigues
Jordi Panyella

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Pulsió telemàtica

Vagarejo telemàticament. Vull dir que em passejo arreu del món amb un dit adolorit. El dit dels autostopistes, el dit de signatura dels analfabets, el que queda recollit al DNI electrònic, el mateix polze enlaire que s'incorpora a les converses emoticones, el tinc adolorit. Dit adolorit de passejar pel món en instantànies d'altres, Tallinn, Cartagena d'Índies, Màlaga, Brussel·les, la Mussara, Prades, Barcelona i pastissos i arrossos i menjars, i fesomies i cases i paisatges, quadres i gravats. El dit que es desplaça pel mòbil i busca i troba, i ensopega sense buscar res en concret.

La gent passeja, passegem abocats a aquestes finestres de butxaca, aquests esvorancs que traslladen pensament i idees a l'altra banda de món. Una enciclopèdia, un diari, una ràdio i una televisió, un cine i un llibre de butxaca. Tot telemàtic. Badem telemàticament.

A Estònia, ja fa anys que tenen l'Estat al núvol, i a Tarragona hi ha hagut la

Seguim davant el fracàs llarg i sostingut de la política. La mateixa que quan hi havia presència i president rebutjava el diàleg

primera venda amb bitcoins, i als EUA ja hi ha el primer supermercat sense caixeres, on els càrrecs es fan al mòbil. Una societat, un món en transformació, amb tics i gestos arrelats en l'època en què el dit gros només servia per signar, en què l'analfabetisme era la norma més estesa.

És clar que com explica el filòsof Josep Ramoneda, al final totes les amistats del Facebook, o d'una altra xarxa social, el que busquen és retrobar-se, busquen el tacte, la mirada i la presència, malgrat que el vincle i la comunicació sigui telemàtica.

Fa una mica de fred deliciós, que diria Eugeni d'Ors, i la pluja de les darreres hores mulla carrers i la neu enfarina el país. L'àmbit d'absències depassa els cent dies. Que fa que ni la via telemàtica serveixi per suplir presències, volgudes en un cas concret gairebé com a parany. A escorcollar clavegueres i fronteres toca. Som, seguim, davant del fracàs llarg i sostingut de la política. La mateixa que quan hi havia presència, quan hi havia president a Palau, en rebutjava la trobada directa i el diàleg.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Any Fabra

Em trobo en Joaquim Arenas i Sampera, i em diu que avui, 27 de gener, fa anys. Vuitanta. "El dia de l'entrada de les tropes de Franco a Mataró?" "Tenia un any quan el fet es va produir". Joaquim Arenas, l'autor efectiu de les lleis de normalització lingüística impulsades pels governs de Jordi Pujol de les quals encara vivim i que són aquelles que alguns partits polítics i alguns professors universitaris voldrien derogar, va ser el meu segon mestre de català. No em canso mai de recordar-ho ni de repetir-ho. L'havia precedit en la funció pedagògica el senyor Manuel Clariana, que havia començat fent classes de català mig clandestines en un local protegit pels escolapis, fins que al final els mateixos escolapis el van contractar perquè ens impartís la matèria als alumnes, en horari escolar. Jo, que havia assistit a les classes clandestines primer per imperatiu patern i després perquè m'agradaven, em vaig trobar un dia el senyor Clariana a l'aula. L'assistència a les seves classes era obligatòria, però com que no puntuaven als exàmens, diguem que els alumnes ens

“Jo Joaquim Arenas, el meu mestre de català, fa avui 80 anys

les vam prendre amb una certa barrila i amb una certa crueltat cap al professor. El senyor Clariana va claudicar, però la voluntat escolàpia es va mantenir ferma, i és així com el curs següent vam tenir de professor Joaquim Arenas, més jove i més resistent. "L'oïda és un sentit", ens dictava perquè aprenguéssim a situar les dièresis. "L'àvia tenia una gàbia plena d'avioram", per estar atents a les "v" i a les esdrúixoles. "Aviram? Què vol dir aviram?" Ho ignoràvem no perquè fóssim nens de ciutat sinó perquè estàvem obligatòriament escolaritzats en castellà. "El pare i la mare..." I escrivíem

"el pare y la mare". Les *y* se'ns escapaven pertot. O "la mara": ¿que no acabaven en *a*, les paraules femenines? El 1968 va ser un Any Fabra, i ens va dur a Barcelona, a visitar una exposició commemorativa. "On era?", li pregunto perquè no sé situar el lloc. "A l'Institut d'Estudis Catalans". Tot clandestí o tolerat a mitges: Pompeu Fabra, l'Institut... A Mataró, aquell any, un grup de ciutadans, entre els quals Arenas, va aconseguir que l'Ajuntament dediqués un carrer i un petit monument a Fabra. Avui el monument ha estat desplaçat davant l'enorme i activa biblioteca que duu el nom del filòleg, situada en un barri majoritàriament castellanoparlant on els joves majoritàriament saben parlar en català, i l'escriuen, perquè Joaquim Arenas i Sampera va contribuir a elaborar les lleis que ho han fet possible.

Ens trobem en un altre Any Fabra. Coincideix amb la discussió sobre el model educatiu català, que vol dir les ganes que alguns tenen d'eliminar-lo. Massa català, també a les Illes o a València. Ai, els 27 de gener! Per quantes anys, Joaquim Arenas?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (Director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/pgtyfi>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Puigdemont

Jo no sé si Carles Puigdemont serà o no investit president de la Generalitat. Però el que sí sé (de fet, ho sabem tots) és que a hores d'ara s'ha convertit en el protagonista indiscutible del que està passant. Per alguns per bé, és clar; per d'altres, és clar, per no tan bé. Però la qüestió és que, amb jugades precises i ben estudiades, i assumint no pas pocs riscos, no ha parat de descol·locar l'Estat. Una vegada i una altra, els ha fet sortir de polleguera. Tant, que ara s'ha convertit en l'enemic públic número 1 i qui li dona el protagonisme de veritat ja no és ell mateix amb les seves jugades sinó el mateix govern espanyol intentant aturar-lo. Puigdemont, diuen, fa créixer i esperona els independentistes cada cop que deixa l'Estat en fora de joc: quan se'n va a Brussel·les, quan és capaç de reunir centenars de periodistes al seu voltant o quan s'escapa a Copenhaguen a reunir-se amb estudiants i di-

“Sense ell no seríem on som. Però sense l'Estat que tenim, segur, tampoc

putats danesos. Segur. Però potser ens hauríem de preguntar si el millor aliat en aquesta estratègia, la de Puigdemont per mantenir viu el seu lideratge i tibar l'independentisme, no és el mateix Estat. Soraya Sáenz pot dir el que vulgui, però a mi em sembla que els qui han perdut els papers són ells. Retiren l'euroordre, Rajoy no vol rebre Torrent, envien un burofax per fer tancar per unes hores la delegació del govern català a Brussel·les, i ara resulta que fa

dies que la feina de Zoido és vigilar ports, aeroports i camins rurals i fer que obrin les clavegueres de prop del Parlament. I que si ara cal saltar-se els dictàmens del Consell d'Estat a qui ells mateixos recorren, se'ls salten i es queden tan tranquils. I tot això amanit, és clar, amb tot aquest munt habitual de declaracions alligadores i sornegueres sobre el que pensen i voten més de dos milions de catalans. I jo em pregunto: voleu dir que és només Puigdemont el qui esperona i manté viu l'independentisme? Si la reacció de les forces de seguretat de l'Estat a l'1-O (les estomacades, vull dir) va ajudar (i molt) a fer que l'independentisme guanyés el relat exterior, a mi em sembla que la reacció furiosa, venjativa i fora de lloc del PPSOE contra la investidura de Puigdemont està aconseguint el mateix. Sense Puigdemont, vaja, no seríem on som. Però sense l'Estat que tenim, tampoc. Agraïts.

De reüll

Maria Palau

Art pendent d'estimar

Per al president Jordi Pujol, la remodelació del MNAC tenia un objectiu polític. Amb moltes dificultats el museu va reobrir a mitjan dels noranta amb les seves col·leccions medievals. Eren la prioritat cultural del país: el romànic, l'origen de la nació, i el gòtic, el gran moment de Catalunya. Per a la resta de fons ja no hi va haver tantes pressions ni exigències. Pujol fugia d'estudi quan li preguntaven pel calendari i el pressupost per treure del magatzem les col·leccions del renaixement i barroc, que ell associava a la decadència fins que va emergir el

Les noves sales del renaixement i el barroc del MNAC sorprendran

modernisme. Va fer falta una dècada més per poder inaugurar el museu amb un discurs complet. Però el llegat del renaixement i el barroc, exposat amb poca gràcia, no ha aconseguit desempallegar-se de certa antipatia. I això que els ulls nets dels historiadors de l'art (Joaquim Garriga, Francesc

Miralpeix, Joan Bosch, Joan Yegüas, Maria Garganté... i molts d'altres) han desterrat definitivament els tòpics de la Catalunya crepuscular i han demostrat en diversos estudis que va ser un període d'intens batec artístic. Una visió desacomplexada que es vol imposar en la nova presentació d'aquests fons en unes sales renovades del MNAC, farcides de tresors internacionals que van adquirir a principi de segle col·leccionistes privats i institucions públiques catalanes. Hi ha una pila de sorpreses. El cercle es tancarà quan els visitants es reconciliïn plenament amb l'art d'aquesta època.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL PARLAMENT

Roger Torrent

Defensar la democràcia

Enfront del discurs policial i judicial del govern espanyol, el president del Parlament va fer la necessària defensa de la democràcia, els resultats del 21-D que legitimen la candidatura de Carles Puigdemont i va fer la imprescindible denúncia del frau de llei de Madrid intentant impedir l'elecció costi el que costi.

REGIDOR DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Jaume Collboni

Falsos pretextos

El PSC va pactar amb l'alcalde una abstenció que permetés aprovar els pressupostos. A última hora se n'ha desdit i forçarà una qüestió de confiança; el pitjor és l'excusa que Colau s'ha "entregat als independentistes" per acords de ciutat sobre el tanatori (ERC) i el tramvia (PDeCAT).

PERIODISTA I ESCRIPTOR

Martí Gironell

Premi Ramon Llull

El periodista i escriptor gironí, i col·laborador d'El Punt Avui, s'ha emportat el premi Ramon Llull de les lletres catalanes per la novel·la *La força del destí*. El premi està dotat amb 60.000 euros i el llibre veurà la llum el dia 28 de febrer en català i en castellà primer i després en francès.

EDITORIAL

Nou atac del PP a la democràcia

■ El Consell de Ministres va aprovar ahir impugnar davant del Tribunal Constitucional la proposta del president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, d'investir Carles Puigdemont com a president de la Generalitat. D'aquesta manera, el govern de l'Estat no només va obviar l'informe contrari del Consell d'Estat sinó que va consumir un altre cop d'estat a la democràcia en no acceptar els resultats d'unes eleccions, les del 21-D, celebrades no només amb totes les garanties sinó també per imposició del govern del PP. De fet, quan el PP va convocar les eleccions va animar Puigdemont a presentar-s'hi per veure quins suports tenia i el 3 de novembre el mateix portaveu del govern espanyol, Íñigo Méndez de Vigo, va assegurar que mentre no hi hagués cap condemna ferma, el president legítim de la Generalitat tenia tots els drets intactes i podia presentar-se a unes eleccions. Doncs Puigdemont va ser el candidat independentista més votat, els independentistes van obtenir majoria absoluta, cap altre partit va presentar cap proposta per presidir el país i, per tant, el ple d'investidura s'hauria de celebrar dimarts com estava previst.

El PP, però, ha obert una croada contra Puigdemont. Aquesta mateixa setmana, el president espanyol, Mariano Rajoy, havia afirmat que no es podia impugnar fins que hi hagués investidura. Ara, això ha canviat. Per què? Doncs perquè a La Moncloa s'ha imposat el corrent que pensa que si Puigdemont és investit, encara que després el Tribunal Constitucional ho suspengui, tenen els dies comptats. La incapacitat política del PP torna a situar en l'eix de la decisió un òrgan teòricament judicial, el TC. I mentrestant, la democràcia hi continua perdent.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Aprovat
El 72,2% dels catalans aplaudeixen la gestió de l'executiu. Només un terç dels enquestats, a favor d'apujar impostos.

10 anys Adopcions xineses
3.000 nenes xineses adoptades en nou anys. Un terç de les adopcions internacionals es feien a la Xina gràcies a uns tràmits ràpids i transparents.

20 anys La gran mentida
El president dels Estats Units, Bill Clinton, arriba al discurs sobre l'estat de la Unió insistint en la seva innocència en el cas de Monica Lewinsky.

Full de ruta

Germà Capdevila

Més car

La repressió de l'Estat va aturar l'aplicació de la decisió del Parlament i la República Catalana va quedar desada en un calaix. Això és un fet de la realitat que l'independentisme farà bé de pair, per poder refer-se, recuperar forces i plantejar noves estratègies i terminis. Ara bé, això no vol dir que l'Estat hagi guanyat la partida, ni de bon tros. L'evolució dels esdeveniments ens mostra que la posició espanyola no és tan ferma com pot semblar pel desplegament de repressió política, judicial i mediàtica. La relliscada en la seva pretensió de col·locar Pérez de los Cobos al tribunal europeu que acabarà jutjant –i desferit– tots els abusos autoritaris de l'Estat en relació a Catalunya n'és una bona mostra. Encara més, el nyap jurídic de dur al Tribunal Constitucional la designació de Carles Puigdemont com a candidat a la investidura sembla una reacció gairebé a la desesperada davant el joc del gat i la rata que planteja –i de moment guanya– el presi-

Moltes independències al llarg dels darrers 100 anys es van aconseguir fent front a estats i imperis molt poderosos, amb recursos il·limitats, per part de pobles febles, petits

dent català. Moltes independències al llarg dels darrers 100 anys es van aconseguir fent front a estats i imperis molt poderosos, amb recursos il·limitats, per part de pobles febles, petits i sense gaires suports externs. En tots els casos, el punt d'inflexió va arribar quan el manteniment de l'*statu quo* va tenir un preu tan elevat que va sortir més a compte negociar una sortida honorable del conflicte. Estem lluny d'això, però hi ha senyals positius. Si l'independentisme ha de gestionar visions diferents de la jugada –fruit de la diversitat ideològica del moviment– també l'Estat ha de fer front a lluites internes que desgasten i minven la seva capacitat de fer front a la situació. El clatellot del Consell d'Estat no respon només a consideracions jurídiques, sinó a les guerres intestines entre les faccions que controlen el poder i que no veuen amb bons ulls la gestió de Rajoy i Soraya en relació al conflicte amb Catalunya. Hi ha partit, senyors.

Tribuna

Enric Ramionet. Periodista

La unilateralitat

Si al llarg del temps s'ha pogut mantenir que l'esclavitud era una creació divina, o que les dones eren dèbils mentals, o que els indígenes no tenien ànima, no deu ser difícil fer-nos creure que el 43% de partidaris de la monarquia espanyola té més legitimitat que el 47% de partidaris de la construcció de la República catalana. Afirmin que nosaltres no tenim prou base social per canviar res, però essent menys, ells van sobrats per negar-se a la més lleu concessió, com si la unilateralitat només fos legítima quan s'exerceix en defensa de l'ordre establert. Ja fa temps que aquell filòsof tan trasbalsador va dir alguna cosa així com que la veritat és una creació social imposada per la voluntat de poder i ja fa temps que juguem en terreny contrari. Volen que acceptem i que ens sotmetem a marcs teòrics, supersticions i mites que simplement no existeixen. Si qui ens ha de jutjar té, en el millor dels casos, una concepció moral diferent de la que aquí predomina i, en el pitjor, una ambició professional que s'alimenta servint servilment els que aquí són minoria, no es pot parlar d'estat de dret, ni de separació de poders, i no s'entén com tanta gent que n'és perfectament

conscient no ho desmenteix des del primer minut. Tenim institucions, poders i partits que hem vist com, des de la transició als nostres dies, derivaven amb tota naturalitat des del franquisme convertint-se'n en meres actualitzacions, però no els podem anomenar neofranquistes. Els cedim els

mots, la realitat i la veritat i després surt en Millo pletòric de barra i cinisme i ens dona lliçons. No hauríem de deixar que es parli de la democràcia en termes qualitius perquè les propietats de la democràcia són, en tot cas, quantitatives. No va de si vivim o no en un sistema democràtic sinó de quanta democràcia té el nostre sistema que, òbviament, és poqueta. I quan s'invoca la llibertat de la premsa hauríem de precisar que els mitjans d'informació tenen amo i que les portes que els comuniquen als poders econòmics, financers i polítics no paren de girar i que, per tant, dedicats com estan a modular la realitat a gust de l'amo, no tenen cap legitimitat per descriure-la. Tot això ho sabem perquè ho hem experimentat a la pròpia pell i també sabem quina és la pàtria de les grans empreses i que Europa no és una arcàdia, ni cap model de civilització sinó un garbuix d'interessos econòmics i polítics on predomina la hipocresia i la mesquina. Hem accedit a aquest coneixement i si, tal i com es diu, és justament el coneixement el que ens fa lliures i sobirans ara, malgrat les insuportable ferides de la presó i de l'exili, nosaltres ho som molt més i a Espanya ho són molt menys.

“No hauríem de deixar que es parli de la democràcia en termes qualitius perquè les propietats de la democràcia són, en tot cas, quantitatives

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Balcanització o baltinització?

■ Fa pocs dies a la Universitat de Copenhaguen la professora Marlene Wind va dir al president Puigdemont que pretenia una balcanització de l'oest de la Mediterrània.

Mirant el mapa d'Europa és cert que els Balcans han tingut i tenen una història complicada, la creació de Iugoslàvia l'any 1918 no ha impedit que amb l'arribada de la democràcia, setanta anys més tard, sorgissin nous estats: Eslovènia, Croàcia, Bòsnia, Sèrbia, Montenegro, Kosovo i Macedònia, els dos primers membres de la Unió Europea. Al mateix mapa d'Europa mirant cap al nord, al voltant de la mar Bàltica hi han nascut nous estats durant el s. XX, Finlàndia, Estònia, Letònia, Lituània i també Polònia. Es parla de balca-

nització, en sentit pejoratiu, el que ha representat la creació de nous estats als Balcans. A les ribes de la Bàltica la creació de nous estats, que s'independitzen de Rússia, no es veu en sentit negatiu i tanmateix l'efecte sobre el mapa és el mateix. Per què?

Una Catalunya independent serà una balcanització o una baltinització? El president Puigdemont parlava d'un país com Dinamarca. Es troba a les ribes de la Bàltica.

JOAN VALLVÉ
Barcelona

Una idea per a Carles Puigdemont

■ He tingut una idea per a tu i per a tothom que em vulgui ajudar, però sobretot per a tu, perquè puguis tornar a casa nostra, Catalunya, tranquil, sense que et

passi res.

Idea: portar un president, secretari, conseller, polític... de cada país que està a favor nostre i que plantin cara a Rajoy, fins a aconseguir que no et faci res a tu.

NAMID MASÓ PUGÉS (8 anys)
Sant Hilari Sacalm (Selva)

Tots som vianants

■ Tots som en algun moment vianants. Fins i tot, els que fan servir la bicicleta o el cotxe com a transport habitual per anar a la feina, a la universitat o a qualsevol activitat personal, no deixen de ser vianants en algun moment.

És sorprenent que el sistema, polític, econòmic, social, etc., marqui pautes que de fons van contra la pròpia persona humana. "Ens enfonssem en el nostre propi sostre." Però, per què? Diria que la raó és òbvia: les polí-

tiques socials no prioritzen aquest tema, més aviat van a afavorir l'entorn, sigui amb el Tram, amb autobusos ecològics o instaurant carrils per a bicicletes. Persones en cadira de rodes que no caben per les voreres, vianants que estan en risc per bicicletes, monopatinos o altres nous transports elèctrics, voreres danyades o que contenen obstruccions i són incòmodes. I un altre exemple molt comú són les parades d'autobús, on el ciutadà ha de baixar i en moltes ocasions es troba amb un pòster elèctric, una moto o bé no arriba a la vorera perquè l'autobús és llarg i no està ben calculat. Aquestes són de veritat mesures per col·laborar al bé comú del ciutadà i que els ajuntaments haurien de posar en primera línia.

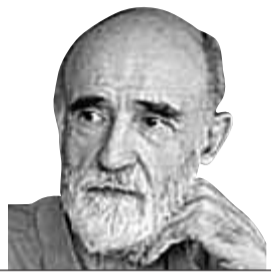
CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)

La frase del dia

“Si el TC admet el recurs, estarà permetent un frau de llei”

Joaquín Urías, EXLLETRAT DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL I PROFESSOR DE DRET CONSTITUCIONAL

Tribuna

Jaume Agustí. Investigador en intel·ligència artificial del CSIC jubilat

Democràcies creatives

El poder genuí, el que neix de la intel·ligència creativa, ja no s'ha d'entendre com un sistema de domini per mitjà de la imposició, del control i de la repressió física i mental, ni ha d'estar concentrat en una elit econòmica i política. Ha de ser reparador i no repressor, al servei de la creativitat i distribuït a través de tot el teixit social. És així com entenc el principi de subsidiarietat. Cada individu i cada col·lectiu han de tenir el grau d'autonomia i de poder que puguin assumir responsablement davant dels altres, des de la família, les associacions i les institucions de tota mena —municipis, regions o nacions, fins a les organitzacions mundials—. Solament amb aquesta autonomia subsidiària tots els col·lectius poden desenvolupar la seva creativitat, ja que aquesta ha de ser conreada per cadascú segons les seves possibilitats i situació, una creativitat generalitzada i no solament d'especialistes i d'elits privilegiades.

LA CREATIVITAT ja no és solament cosa de laboratori o de taller, aquests són ara el món sencer. Per tant, la subsidiarietat és la forma d'organitzar el poder propi de les democràcies creatives. El contrari és la concentració del poder i la seva organització jeràrquica, per imposició i coerció, pròpia de les societats d'exploració. Per produir n'hi havia prou que uns pocs manessin i la resta, a obeir. No pot ser així per crear i innovar, motors de la nova economia. Imposició i submissió són un impediment insalvable per al conreu majoritari de la intel·ligència creativa, perquè sense llibertat plena no hi ha creativitat i per tant democràcies creatives. La intel·ligència creativa només es pot desenvolupar bé amb un poder reparador distribuït segons el principi de subsidiarietat. La política hauria de basar-se en la consciència de les necessitats de cada cultura i societat en cada moment històric, en lloc d'estar principalment al servei dels privilegis d'oligarques i plutocràcies instal·lades

en el poder de l'estat autàrquic. El poder d'imposició d'aquest, enorme i perillós pel seu potencial destructiu, fàcil de controlar per la seva concentració jeràrquica, és l'adversari principal de les democràcies creatives necessàries avui no sols a la prosperitat sinó a la supervivència. Cal avançar des de les deficientes democràcies actuals cap a les creatives, sense esperar més que ens ho donin fet. Organitzar la distribució i la interdependència del poder és possible gràcies a les tecnologies de la comunicació i és un dels grans reptes de les democràcies creatives.

LA PROSPERITAT A CATALUNYA i arreu, necessita el ple reconeixement de la capacitat, maduresa i voluntat d'autogovern, quan aquesta existeix com és el cas català. Aquesta emancipació política és una necessitat ben sentida i compartida per una part important i molt activa i organitzada de la societat catalana, fruit de l'experiència de moltes generacions de catalans. És un valor irrenunciable per a la prosperitat, que sols es pot assolir si cada

“¿En què perjudicaria els pobles espanyols una república catalana pròspera i solidària amb ells, dins l'espai europeu compartit? En res

poble és lliure per crear el seu propi projecte de democràcia creativa; amb voluntat inclusiva i de defensa del pluralisme, sense exclusions ni violència.

EN UNA CATALUNYA PLURAL, no ens hem d'estranyar que hi hagi també molts altres catalans que senten aquest moviment d'emancipació política com un atac al seu sentiment d'espanyols, alimentat pel poder de l'Estat. Davant d'això cal molt respecte envers tothom, el propi d'un sentit fort de democràcia, i preguntar-se: ¿on és l'amenaça real a la democràcia creativa necessària per a la prosperitat a Catalunya i arreu? L'adversari real a aquestes és la societat d'imposició i explotació, disfressada de patriotisme i populisme, i encarnada en els actuals estats autàrquics, entre ells l'espanyol. Aquest és un estat social i de dret de baixa qualitat, minuat per la corrupció, l'evasió tolerada d'impostos, un repartiment molt desigual de la riquesa, la no-separació de poders, la inseguretat jurídica i l'autoritarisme amb arrels encara vives en un passat agrícola autoritari, inquisitorial, conqueridor, colonitzador i imperial, amb la corresponent repressió política, policial, judicial i mediàtica violentant la informació.

DASTIS, MINISTRE d'Afers Exteriors, va afirmar en entrevista a la BBC que les imatges de la repressió policial del referèndum d'autodeterminació català eren falses, davant l'estupor dels periodistes britànics que les havien gravat. La veritable qüestió és: ¿en què perjudicaria els pobles espanyols una república catalana pròspera i solidària amb ells, dins l'espai europeu compartit? En res, sinó que impulsaria la seva transició vers les democràcies creatives. Contràriament, el poder dominador i homogeneïtzador concentrat en una elit controlant l'estat autàrquic al servei de la plutocràcia, ens porta contínues crisis fins al desastre total a no gaire llarg termini.

De set en set

Jordi Panyella

El camí de les formigues

Ara que l'hivern ja apunta a primavera, que el dia mica en mica s'allarga i ja fa alguna cosa més que un salt de pardal, ara que

les ullades de sol comencen a escalfar aquesta terra tan grisa i tan gèlida que ha estat aquesta tardor que s'ha disfressat d'hivern, fa una certa il·lusió pensar que aviat tornarà a ser el temps de les formigues. També el temps d'escoltar cantar els grills, banda sonora inexcusable de la canícula, però sobretot el temps de les processons inacabables de formigues feinejant, perseguint incansables el seu propòsit de construir un niu millor.

Hi ha poques coses en aquesta vida que proporcionin instants de gaudi tan buits de preocupacions i tan curulls de plaer com la simple contemplació de la diligent tasca de les formigues que atrafegades van i venen del fons del cau. És com tornar a ser infant per un moment oblidant-se de tot per meravellar-se en l'observació de tanta obstinació insectívola i constatar que allò que és petit pot esdevenir molt gran si s'uneixen esforços i afanys.

Res ni ningú pot aturar el quefer d'aquests éssers diminuts ni quan s'hi acosta el peu d'un gegant que, vist a ulls d'insecte, ha de semblar una cosa de dimensions bíbliques. Les formigues no tenen por. Hi ha humans, imbecils de campionat, que les volen atemorir però no se'n surten. Les formigues no deixen d'anar mai per feina, traginant un bri d'herba, una palla minúscula o qualsevol altre trofeu que els sigui d'utilitat.

A vegades, s'hi acosta algun ximple i escombra les formigues d'un cop de peu, amb la sola de la sabata. El desaprensiu de torn no sap que de formigues n'hi ha i n'hi haurà més, moltes, tantes com necessiti el niu.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Roger Torrent
manté Carles
Puigdemont

El president del
Parlament denuncia
que el PP comet un
fraud de llei per
impedir la investidura

El PSC esdevé
el flagell d'una
Colau cada
cop més sola

Els antics socis
s'enfronten durant
el ple, en què no
s'aprova el
pressupost

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rajoy ho fia tot al TC per aturar el ple

COP Consuma el menyspreu al Consell d'Estat i du al Constitucional el boicot previ a la investidura de Puigdemont **2006** El tribunal ho resol avui amb el pes d'haver rebutjat un recurs igual contra el pla Ibarretxe **FI** La Moncloa vol impedir la votació com sigui

David Portabella
MADRID

El govern de Mariano Rajoy està disposat a fer el que sigui per boicotejar la investidura de Carles Puigdemont i l'obsessió és evitar a qualsevol preu que el Parlament obri dimarts per celebrar un debat i una votació. Amb l'informe del Consell d'Estat a la mà en què l'organisme consultiu deixa clar a l'executiu espanyol que no hi ha motius per prohibir un ple basant-se sols en el que s'imagina que hi pot succeir, el Consell de Ministres va consumir ahir el menyspreu als experts i va registrar un recurs al Tribunal Constitucional per tal que sigui aquest òrgan el que, amb la simple admissió a tràmit, inhabiliti *de facto* Puigdemont i arrossegi el Parlament a una dimensió desconeguda. El ple del TC es reunirà avui a partir de la una de la tarda de manera extraordinària i ho farà amb el pes d'haver rebutjat el 2006 un recurs igual del govern contra la tramitació del pla Ibarretxe.

L'endemà d'irrompre a La Moncloa donant per fet que el Consell d'Estat –presidit per l'extresorer del PP José Manuel Ro-

Les frases

“Respectant el Consell d'Estat, estem obligats a fer tot el que sigui legalment possible per evitar que algú en crida i cerca sigui investit”

“El Consell de Ministres fa un frau de llei i atempta contra els diputats, els ciutadans i la democràcia parlamentària”

may Beccaría– li donaria carta blanca per al boicot del Parlament i d'encaixar el revés dels savis, la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría va tornar al lloc dels fets per defensar la croada contra la investidura de Puigdemont.

“Dany irreparable”

Amb un somriure estampat als llavis per donar a entendre que la desautorització sense precedents no havia afectat la seva determinació, Sáenz de Santamaría va anunciar: “Si bé respectem totalment el parer del Consell d'Estat, estem obligats a fer tot el que sigui legalment possi-

“El dictamen del Consell d'Estat és preceptiu, però no és vinculant per al govern”

Soraya S. de Santamaría
VICEPRESIDENTA ESPANYOLA

“El ple està convocat el dia 30 a les tres. No hi haurà valoració de casuístiques fins a la notificació del TC”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

ble per impedir que algú amb una ordre de crida i cerca a Espanya per delictes tan greus com rebel·lió, sedició i malversació pugui ser investit.” “El dictamen és preceptiu, però no és vinculant per al govern”, hi afegia. Sáenz de Santamaría sosté que el simple fet de celebrar el ple d'investidura al Parlament de Catalunya suposaria “un dany irreparable” per a Espanya i per a la Constitució i que val més prohibir-lo de manera preventiva que no pas haver d'actuar contra uns “fets consumats”.

Minuts després, el president del Parlament, Ro-

ger Torrent, denunciava el “fraud de llei” del Consell de Ministres, ja que “atempta contra els diputats, els ciutadans i la democràcia parlamentària”. Torrent va ratificar la data del dia 30 a les tres de la tarda i el nom de Puigdemont com a candidat proposat, i no va voler entrar a valorar “casuístiques” fins que no tinguí una notificació del TC.

Evitar la firma a Felip VI

El govern no ho diu en públic, però fonts de La Moncloa admeten que Rajoy està en contacte amb el rei Felip VI i l'informa de cada pas amb relació al boicot a la investidura de Puigdemont. Darrere d'aquesta interlocució, hi ha l'objectiu de Rajoy d'evitar com sigui una votació al Parlament amb la qual l'independentisme conquereixi titulars internacionals i que aboqui Felip VI –encara que sigui durant unes hores– a afrontar el dilema de signar o no el nomenament del Parlament quan el seu teòric rol constitucional és “arbitrar i moderar” sense partidisme. El que sí que avala el Consell d'Estat és impugnar el vot telemàtic dels exiliats i la investidura per delegació. “Que després del ple el po-

dem impugnar ja ho sabem, però si podem estalviar aquest tràngol a tots els espanyols, millor”, admetia ahir un alt càrrec del govern pròxim a Rajoy.

Filtració de l'admissió

Quan el TC es reunirà avui per dir únicament si admet el recurs o no –si ho fa, tindrà cinc mesos per resoldre el fons–, ho farà amb el pes d'una jurisprudència contrària a prohibicions preventives. Sense anar més lluny, el 2006 el TC va dictaminar que no podia suspendre el tràmit parlamentari del pla Ibarretxe perquè no era “una resolució, disposició o acta” i advertia

els polítics que si es declaressin antijurídics “simples projectes de normes” o la “simple intenció de produir normes”, seria impossible fer cap reforma de res.

Tot i els precedents en contra, fonts del TC van filtrar ahir a l'agència Efe –vint-i-quatre hores abans de la reunió– que el tribunal presidit pel conservador Juan José González Rivas acceptarà el recurs i concedirà a Rajoy el desitjat boicot a la investidura. El TC, però, tindria en aquest cas el repte afegit d'oferir un horitzó a un atzucac no previst enllò en què el nom d'una investidura és proscrit des de Madrid. ■

L'APUNT

Impedir el ple, al preu que sigui

Anna Serrano

Ni el rebuig unànim dels juristes considerant que es comet un frau de llei, ni tampoc l'oposició del Consell d'Estat a un recurs basat en "hipòtesis d'impossible constatació" han fet desistir el govern espanyol. L'objectiu prioritari d'un executiu estatal que va ser incapaç de frenar el 9-N, trobar les urnes de l'1-O i evitar, malgrat la repressió policial, el referèndum, és impedir

que se celebri el ple per investir Carles Puigdemont com a president. D'aquí el recurs al Tribunal Constitucional. Als populars no els importa retorçar la Constitució, malmetre les institucions, vulnerar drets fonamentals ni molt menys menysprear els resultats de les eleccions que van forçar. L'únic que volen és avortar el ple. Al preu que sigui. L'Estat ho pagarà car.

Sáenz de Santamaría i Méndez de Vigo, ahir, en la compareixença posterior al Consell de Ministres ■ MARISCAL / EFE

“Estaria bé que Puigdemont es presentés al 21-D”

■ La Moncloa va animar el president a concórrer a les eleccions

Redacció
BARCELONA

L'hemeroteca és cruel, molt cruel. Poc després que el 155 destituís el govern de la Generalitat i Mariano Rajoy convoqués les eleccions del 21-D, La Moncloa va animar Carles Puigdemont a participar-hi: “Estaria bé que Puigdemont i tots els líders polítics s'hi presentessin, perquè així els catalans podrien jutjar la seva tasca dels últims mesos”, assegurava el portaveu de l'executiu espanyol, Íñigo Méndez de Vigo, el 28 d'octubre en una entrevista amb l'agència internacional Reuters. Llavors, fins i tot, destacava que Puigdemont tenia tot “el dret del món a presentar-se” als comicis i que veia amb bons ulls que pogués exercir “l'oposició democràtica”.

D'altra banda, el 3 de desembre, quan ja s'havia decretat presó provisional per al vicepresident Jun-

Puigdemont, atenent els mitjans a Dinamarca ■ AFP

queras i set consellers –i també per als Jordis–, el mateix Méndez de Vigo va subratllar que els empresonats també podien presentar-se perfectament a les eleccions. Durant tot aquest temps, des de Madrid tampoc han posat en dubte que Puigdemont i la resta de consellers exiliats a Brussel·les –Puig, Ponsatí, Serret i Comín– formessin part d'una llista i després fossin diputats.

Diversos membres de l'executiu espanyol i del PP també van reconèixer que acceptarien els resultats del 21 de desembre, una circumstància que ara no es compleix. ■

DISSABTE 27
GRAN FESTA REINAUGURACIÓ
NOVES INSTAL·LACIONS
NOVA EXPOSICIÓ
TOT SENSE IVA
I A MÉS REGALS ALS 300 PRIMERS CLIENTS
Inflables per a nens i tucans d'animació!

tuco
moble jove, preu fàcil
A GIRONA: Av. de França 111,
Sarrià de Ter (al costat de la
rotonda de l'Hospital Trueta)

112855117928

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El president del Parlament, Roger Torrent, va comparèixer ahir després que el govern espanyol anunciés la presentació del recurs ■ EFE

Torrent manté Puigdemont i denuncia un “frau de llei”

- JxCat assegura que no presentarà un nom alternatiu encara que el TC suspengui la candidatura
- Demana ser part en el procés i presenta una demanda al TS contra el Consell de Ministres

Odei A.-Etxearte
BARCELONA

El Parlament pot encaminar-se cap al bloqueig institucional. Si el Tribunal Constitucional admet avui el recurs del govern espanyol contra la candidatura a la investidura de Carles Puigdemont i la suspèn, JxCat no pensa presentar un candidat alternatiu, de manera que es podria exhaurir el termini legal sense que hi hagués cap votació d'investidura, una situació sense precedents. El president del Parlament, Roger Torrent, va carregar ahir contra la decisió del Consell de Ministres d'impugnar la proposta: considera que és un “frau de llei” que atempta contra els drets dels electors, dels diputats i contra el sistema democràtic. Però alhora guanyava temps.

Torrent va ajornar donar una resposta sobre com actuar políticament

per afrontar la situació fins que no es formalitzi, si es produeix, la suspensió. També va anunciar que els serveis jurídics de la cambra estudiaran la decisió presa pel Consell de Ministres, que desaconsellava el Consell d'Estat. De fet, el lletrat major del Parlament, Antoni Bayona, va avançar que la impugnació no té recorregut jurídic perquè Puigdemont no està inhabilitat per a l'exercici de càrrec públic, de manera que jurídicament podria ser investit.

JxCat, ERC i la CUP van continuar ahir les negociacions i serà clau la decisió que prengui avui el consell polític dels anticapitalistes. Les tres formacions van aprofundir en la investidura, en el programa de govern i en l'estructura de l'executiu. El TC, però, ho pot embolicar tot encara més. Des del grup parlamentari del president no descarten que el bloqueig institucional acabi final-

JxCat denuncia l'“abús de dret” de Rajoy

JxCat arribarà, si cal, fins al tribunal d'Estrasburg. Per ara escura els marges del marc espanyol. Carles Puigdemont i la resta de diputats de JxCat van denunciar que la impugnació de la proposta perquè el president de la Generalitat sigui investit de nou és “un abús de dret” per part de Mariano Rajoy, atès que usa el privilegi processal de la suspensió automàtica de l'acte impugnat per a “finalitats preventives i alienes a l'objecte propi del control de constitucionalitat”. Consideren que

ment en la convocatòria d'unes noves eleccions. Insisteixen que no cediran a presentar un pla alternatiu: no hi haurà un altre nom que no sigui el de Puigdemont. Mentrestant, sense gaire confiança en el sistema judicial espanyol, JxCat intentava defensar-se exhaurint els

actua de “forma desproporcionada” per impedir la candidatura de Puigdemont. Així ho argumenten en el recurs contenciós administratiu que van presentar al Tribunal Suprem i, alhora, en l'escrit dirigit al Tribunal Constitucional perquè els reconegui com a part en el procés. En la demanda, recorden que Puigdemont no és “inelegible” i que ha fet declaracions públiques en què no ha descartat comparèixer personalment al ple. Recorden, a més, que el diputat ha renunciat a la petició

mecanismes que els permet el marc jurídic. D'una banda, JxCat va presentar una demanda al Tribunal Suprem contra l'acord del Consell de Ministres. De l'altra, va demanar al TC ser part del procés i, en conseqüència, reclamava que li doni un termini per poder formular al-lega-

de delegació del vot que havia fet. Una sol·licitud que, d'altra banda, implicava l'admissió indirecta que no hi assistiria. JxCat al·lega que, com que no es pot concloure que el ple tingui lloc sense que hi sigui, la impugnació es basa en una “conclusió gratuïta”, és “preventiva” i sense fonament. Hi afegixen que es vulneren els drets fonamentals dels diputats a exercir els seus càrrecs i funcions públiques en condicions d'igualtat i sense “pertorbacions il·legítimes”.

cions abans de procedir a la suspensió. Un bloqueig que l'alt tribunal aplica de manera automàtica quan accepta a tràmit un recurs del Consell de Ministres, tenint en compte que la llei li'n dona la prerrogativa processal.

Si el TC, malgrat tot, accepta la impugnació, no

estaria per ara sobre la taula, segons fonts conegudes de les converses, que la majoria de la mesa i els grups parlamentaris independentistes desobeeixin la suspensió de la candidatura de Puigdemont i es produeixi igualment la votació. Ara bé, el fet que JxCat no sospesi plantejar un altre nom que no sigui Puigdemont implica que difícilment se'n podrà fer cap altra. L'arbit-

Les frases

“El candidat proposat és Carles Puigdemont perquè compleix tots els requisits legals per ser candidat i té absoluta legitimitat”

“Amb aquesta impugnació el que s'està dient és que no han votat bé, com ells volien”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

mètica no permetria que cap més candidat obtingués la majoria necessària per esdevenir president.

El ple del Parlament, mentrestant, continua convocat. La proposta que Puigdemont és el candidat a la investidura signada per Torrent, també. El president de la cambra va comparèixer al despatx d'audiències poc després de la roda de premsa del Consell de Ministres. Torrent va recordar que no va formular la iniciativa per investir Puigdemont per “caprici” sinó que ho va fer després d'escoltar totes les forces parlamentàries. A més, va advertir que s'està impugnant la decisió dels diputats i de milions de persones que van votar el 21-D. “No pot ser que l'únic missatge que es traslladi sigui que hem votat malament”, va sentenciar. Torrent va qualificar d’“enorme responsabilitat” que es vulnerin “drets bàsics”. “Volen guanyar als tribunals el que no van guanyar a les urnes”, hi va afegir, tot mantenint la “mà estesa al diàleg”.

Mentrestant, es manté en l'aire la possible renúncia a l'escó dels consellers a Brussel·les Clara Ponsatí, Lluís Puig i Meritxell Serret, que eren necessàries perquè Puigdemont obtingués majoria absoluta en la primera votació. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sense fonament jurídic

CONSENS • Els experts convenen que Puigdemont conserva intactes tots els drets de diputat i coincideixen que el TC no hauria d'admetre a tràmit el recurs del govern espanyol per impugnar la investidura **RESPOSTA** • El Col·lectiu Praga promourà querelles

Emili Bella
BARCELONA

No és només que el president del Parlament, Roger Torrent, digui que la impugnació de la candidatura de Carles Puigdemont a la presidència de la Generalitat “no té cap fonament jurídic i això ho sap qualsevol jurista”, ni que el lletrat major del Parlament, Antoni Bayona, consideri que “no té cap recorregut” perquè és una mesura “preventiva”, ni tampoc que el Consell d'Estat avisi el govern espanyol que això no toca. És també l'opinió més estesa entre els experts en la matèria. “No té cap sentit jurídic”, “no hi ha base perquè això s'admeti a tràmit”, “no hi veig fonament”, “estan incomplint el seu ordenament”, “no té cap base legal”... Els juristes consultats per aquest diari coincideixen que Puigdemont té tots els drets de diputat intactes, inclosa la lliure circulació, ja que només un jutge podria limitar-li.

“El que hauria de fer el Tribunal Constitucional seria no admetre el recurs a tràmit perquè, si l'admet, està obligat a suspendre el procés d'investidura”, explica el catedràtic de filosofia del dret de la UPF, Josep Maria Vilajosana, que denuncia la utilització abusiva del recurs al TC pel govern espanyol per l'efecte automàtic de la suspensió. “Això és un frau de llei; l'única finalitat és la suspensió per la suspensió”, rebla.

Hi ha consens en el fet que el paper de Torrent en la investidura és una formalitat en compliment del reglament de la cambra i de la llei de la presidència de la Generalitat. Segons el degà de la Facultat de Dret de la UB, Enoch Albertí, “el

Els lletrats del Parlament Xavier Muro (a la dreta) i Antoni Bayona, en una imatge d'arxiu ■ EFE

més sorprenent és que es recorre contra un acte de mer tràmit”. “Parlant clar, el TC no hauria d'admetre'l. El govern està utilitzant la via de la suspensió automàtica d'una manera desaforada i injustificable, com una arma més d'intervenció en el debat polític”, subscriu.

És del mateix parer el professor de dret constitucional de la UOC Marcel Mateu: “El president del Parlament no pot fer cap més cosa. Quan la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría diu burleta que Torrent pot triar entre tots els diputats de la cambra, desconeix la Constitució i la llei: el president està obligat a proposar el candidat que

té més possibilitats de ser elegit i aquest és només un.” Ara bé, Mateu veu molt probable que l'alt tribunal admeti a tràmit la impugnació: “Veig difícil que no sigui així, però és molt greu, perquè dona una arma molt poderosa a una de les parts, el govern espanyol, i aquesta arma es pot usar abusant del dret.” En aquest cas, espera que el TC especifiqui quins efectes tindria la suspensió i que precisi els terminis; és a dir, si el calendari corre.

Altres juristes, com ara el catedràtic de dret constitucional de la UB Joan Vintó, recorden que el Constitucional “té més fàcil” no admetre el recurs seguint el mateix raonament que el Consell d'Estat,

“El govern està utilitzant la via de la suspensió automàtica d'una manera desaforada i injustificable, com una arma més d'intervenció en el debat polític”

Enoch Albertí
DEGÀ DE LA FACULTAT DE DRET DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

“fins ara bastant complaent” en relació amb les peticions del govern espanyol. “El TC podria apreciar una flagrant extemporaneïtat en aquest recurs”, indica Vintó.

“Faig meus els arguments del Consell d'Estat: Puigdemont no està inhabilitat i, per tant, pot ser candidat, té els mateixos drets que qualsevol altre”, ratifica el catedràtic de dret constitucional de la UB Xavier Arbós, que valora que, en cas que el TC admeti el recurs i s'invalidi la candidatura de Puigdemont, s'entraria “en uns llimbs” i caldria “minimitzar els danys” tornant a fer la tanda de contactes perquè Torrent proposés un nou candidat, en el benentès que els grups en possessió d'acord en un altre nom.

La catedràtica de dret constitucional de la UAB i exlletrada al TC Mercè Barceló creu que, malgrat que “la resolució de Torrent és impugnable”, “tindrà recorregut jurídic”. Barceló anuncia que el Col·lectiu Praga, l'associació de juristes pel dret a decidir que coordina, promourà la presentació de diverses querelles contra el govern espanyol i recorda que és delictiu que qualsevol autoritat impedeixi conscientment l'exercici d'un dret fonamental. La jurista dibuixa la possibilitat que la Generalitat demani l'aixecament de la suspensió i el TC la reconsideri, però on posa més expectatives és en el Tribunal Europeu de Drets Humans, un cop esgotats tots els recursos interns: “Arribarem a Estrasburg, on els amiguets ja no valen.” Tanmateix, Barceló tem que el Constitucional s'entretregui a propòsit abans d'entrar en el fons de la qüestió per demorar la via europea. “El TC no tindrà pressa”, convé Mateu. ■

ACTE DE MEMÒRIA DELS GIRONINS DEPORTATS ALS CAMPS DE CONCENTRACIÓ NAZIS

Dilluns 29 de gener del 2018, a les 11 h, al jardí de la Infància

L'Ajuntament de Girona, amb la voluntat de recuperar i restaurar la memòria històrica de la ciutat, homenatjarà les següents persones:

Josep Bartra Canet
Modesto Canet
Àngel Codina Martínez
Jose Dolovardes

Artur Gallego Sánchez
Joan Gasau Pou
Fidel Malla Franch
Francesc Massa

Josep Ribas Llinàs
Lluís Roca Sureda
Rafel Laborda Salazar
Gaietà Sánchez Tocalon

Jaume Soler Juanals
Gregori Verdaguer Dorca
Joan Vila Bataller
Eliseu Vidal Culubret

Si sou familiars de qualsevol d'aquests gironins deportats o coneixeu algun dels familiars, poseu-vos en contacte amb el Museu d'Història de Girona al correu museuhistoria@ajgirona.cat o al telèfon 972 222 229

Ajuntament de Girona

memorial democràtic

Generalitat de Catalunya

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Llarena no investigarà l'ANC i Òmnium per malversació

■ El magistrat de la causa judicial contra el procés desestima la pretensió del partit d'ultradreta Vox ■ El jutge ajorna la decisió sobre si incorpora el major Trapero a la seva investigació

Redacció
BARCELONA

El jutge Pablo Llarena, que instrueix la macrocausa al Tribunal Suprem contra els protagonistes del procés d'independència de Catalunya ha desestimat la pretensió del partit d'ultra dreta Vox d'ampliar la investigació sobre les entitats Òmnium Cultural i l'Assemblea Nacional Catalana per un presumpte delictes de malversació de cabals públics. El magistrat argumenta que "no s'han aportat dades que fonamentin les sospites que els fons emprats per aquestes entitats tinguin el seu origen en fons públics", circumstància per la qual desestima obrir aquesta via.

Al marge d'aquesta circumstància, Llarena també ha pres la decisió de deixar l'exmajor del cos de Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Trapero, en mans de la jutgessa Carmen Lamela a l'Audiència Nacional.

Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, el dia que van anar a declarar a l'Audiència Nacional ■ ACN / ARXIU

La fiscalia va demanar que la causa de l'antic màxim responsable de la policia de la Generalitat es traspassés al Suprem, en el marc de la investigació per rebel·lió, ja que el ministeri públic el considera l'eix central del procés.

En la providència del magistrat es respon a la fiscalia que "en el seu moment s'acordarà" la seva petició d'acumular la investigació sobre Trapero i cridar-lo a declarar en el procediment obert pels delictes de rebel·lió i sedició.

Llarena tampoc considera que sigui el moment oportú per cridar a declarar Josep Maria Jové, el número dos del Departament d'Economia amb Oriol Junqueras, a qui es va intervenir el document *Enfocats*, document que

marca el full de ruta polític de l'estratègia independentista i que la justícia espanyola considera la prova de càrrec d'una suposada conspiració catalana contra l'Estat espanyol. Tampoc ha donat curs a la petició de fiscalia de prendre

declaració a membres del govern que ja van declarar en el seu dia davant la jutgessa Lamela.

La diligència que sí que ha ordenat posar en marxa el magistrat del Tribunal Suprem és la petició d'un informe a la direcció general de la policia sobre els mòbils que van repartir entre els agents que van fer vigilàncies el dia del referèndum i les causes del repartiment d'aquests aparells. El que pretén el magistrat és saber per què es va actuar d'aquesta manera i "el motiu pel qual no es van utilitzar els canals habituals en aquest tipus d'esdeveniments".

Llarena també ha demanat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que ordeni al jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona que li remeti les actuacions dutes a terme fins ara sobre el procés d'independència de Catalunya. El jutjat 13 va obrir diligències arran d'una denúncia contra el jutge Santi Vidal, el febrer de l'any passat, i la investigació va derivar a finals de setembre en l'ordre d'escorcoll a la seu del Departament d'Economia, altres edificis oficials i la detenció de diverses persones. Llarena vol que li enviïn el contingut de totes les converses telefòniques intervingudes, del clonatge dels ordinadors i tot el material informàtic intervingut. ■

801175-1180494w

Barça kids

VOLS
ESCRIBRE

MÉS S'ATGENS
SECRETATS?

Aquest
diumenge
GRATIS amb
EL PUNT AVUI+

Una visita molt especial
Compartint una estona
amb els cracs del Barça

Un presentem
Joan Miró i
el seu món
de colors

2018: destí,
l'oceà i el mar

BARÇA FUNDACIÓ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La república al núvol comença a coure a foc lent

▣ “Governar telemàticament és legal, factible i recomanable”, diu el cap de TIC de la Generalitat ▣ El projecte ‘E-stat’ de JxCat vol dotar la ciutadania d’identitat, moneda i vot digitals

Xavi Aguilar
BARCELONA

Davant l’evidència que la construcció física d’un estat propi requereix un seguit d’elements que ara mateix no són al seu abast, Carles Puigdemont i el seu equip treballen amb la idea d’avançar en la construcció d’una república digital que prepari el terreny, un cop més de la mà de la societat civil catalana. El programa *E-stat*, de Junts per Catalunya (JxCat), proposa “apoderar tecnològicament i digitalment els ciutadans perquè puguin decidir quin país i societat volen, [...] normalitzant la cultura del vot electrònic per a la presa de decisions a Catalunya”.

El seu màxim impulsor és Jordi Puigneró, secretari de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital i un ferm convençut que les eines digitals poden ser la clau per desencallar la situació actual. Per començar, Puigneró nega que governar de manera telemàtica sigui impossible o il·legal, com apunten els partits unionistes. “L’article 35 de la llei de la presidència de la Generalitat [13/2008] habilita expressament el govern i els òrgans d’assistència i suport a «utilitzar xarxes de comunicacions o qualsevol altre mitjà telemàtic, sempre que s’hagin establert mecanismes que permetin garantir la identitat de les persones que emeten i reben les comunicacions i permetin garantir l’autenticitat dels missatges, les informacions i les manifestacions transmeses, tant verbalment com per escrit». Així doncs, no només és tecnològicament possible, sinó també perfectament legal i, a més, molt recomana-

ble tenint en compte com evoluciona la societat”, explica. En canvi, pel que fa a la investidura, la situació és més incerta: “Fer-ho per via telemàtica també és viable, però en cap lloc no ho especifica ni tampoc ho prohibeix. Per tant, està obert a interpretacions, i espero que s’interpreti sense limitar els drets de participació política i d’acord amb una mentalitat que miri al segle XXI i no al passat. Un exemple revelador: fa quinze anys la borsa era plena de gent cridant. Ara és buida, però segueix funcionant telemàticament de manera molt més ordenada i eficaç.”

Així doncs, Puigneró té al cap tot un pla d’actuació per crear un nou “estat di-

ons d’engegar la maquinària per començar a recórrer el camí cap a la república al núvol, que requeriria la complicitat i la participació de la ciutadania per prosperar. ▣

La creació d’infraestructures digitals de la mà de la ciutadania serà una de les línies del nou govern ■ REUTERS

Sancions a TV3 per haver cobert la manifestació de Brussel·les

Redacció
BARCELONA

La junta electoral de Barcelona ha sancionat TV3 per la cobertura del Concert per la Llibertat del 2 de desembre i pel seguiment de la manifestació a Brussel·les el 7 de desembre. Catalunya Ràdio també ha estat multada per dos editorials de la periodista Mònica Terribas. Les sancions es deriven de diverses denúncies presentades pel PP i ascendeixen a 4.000 euros. ▣

La data

22.10.08

Es va aprovar amb el suport del tripartit la llei de la presidència de la Generalitat, que permet l’acció telemàtica.

gital”, inspirat en part en les passes que ja ha fet Estònia per protegir-se d’una eventual nova invasió russa. Dotar la ciutadania d’una identitat digital catalana autogestionada, aprovar una llei de drets i deures digitals, instaurar el vot electrònic, impulsar un nou model fiscal i fomentar la creació d’una moneda digital catalana són algunes de les iniciatives més importants que preveu.

Aquest projecte ha rebut l’aprovació de Puigdemont i, si un cop es formés govern rebés el beneplàcit de la resta de socis, la secretaria de Telecomunicacions estaria en condi-

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Collecció Renaixement & Barroc

Des del 25/01/2018

#RenaixementiBarroc

Velázquez *Sant Pau* c. 1619

Rubens
El Greco
Cranach
Goya
Tintoretto
Tiziano

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA
Parc de Montjuïc
Barcelona
www.museunacional.cat

Patrocina endesa Fundación